

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
Rotel 060304

DOM
2016-09-07
Stockholm

Mål nr
P 2012-16

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Växjö tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2016-02-17 i mål nr P 4161-15, se bilaga A

KLAGANDE S B

Ombud: B B

MOTPART

Gnosjö kommun

SAKEN

Detaljplan för centrumutveckling, fastigheterna X m.fl. i Gnosjö kommun

---

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

1. Mark- och miljööverdomstolen avslår överklagandet.
  2. Mark- och miljööverdomstolen avslår yrkandet om ersättning för rättegångskostnader.
-

Dok.Id 1291175

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00-15:00
		E-post: svea.avd6@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

S B har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska i första hand återförvisa målet till mark- och miljödomstolen och i andra hand upphäva den antagna detaljplanen. **S B** har vidare yrkat ersättning för rättegångskostnader avseende ombudsarvode om 55 000 kronor.

Gnosjö kommun har motsatt sig ändring.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

S B har till stöd för sin talan anfört i huvudsak följande. Av mark- och miljödomstolens dom den 17 februari 2016 framgår att han beretts tillfälle att yttra sig, men inte hörts av. Han bestrider att mark- och miljödomstolen har berett honom möjlighet att yttra sig. Underrättelsen om att han skulle yttra sig över kommunens överklagande mottog han först den 23 februari 2016.

I planbeskrivningen finns två olika skisser och det finns avsevärda skillnader mellan dessa. Det framgår av skiss 2 att det på fastigheten Z endast kommer att finnas handels- och kontorsbyggnader. Av förklarlig anledning uppkommer frågan vad för sorts verksamheter som kommer att inrymmas i dessa byggnader. Det måste stå klart för kommunen att eventuella verksamheter kommer att påverka honom som fastighetsägare på olika sätt. För att han ska kunna framföra synpunkter angående detaljplanen bör kommunen kunna precisera tydligare hur den framtida bebyggelsen kan komma att se ut. Den aktuella detaljplanens öppna och flexibla karaktär innebär att den kan och kommer att utvecklas i en oförutsägbar riktning. Den är ett tydligt tecken på att kommunen själv inte vet hur bebyggelsen kommer att se ut eller hur den kan komma att utvecklas i framtiden. En detaljplan som är så öppen och flexibel som den aktuella är i princip ingen detaljplan utan en vision om något som skulle kunna bli en detaljplan.

Hans rätt att yttra sig över detaljplanen har kringgåts eftersom kommunen inte på ett tillfredsställande sätt har kunnat redogöra för detaljplanens utformning. Kommunen

anger att detaljplanen kan komma att resultera i någon av de två skisserna, dock understryks att detta endast är två tänkbara utvecklingsmöjligheter. Därtill anger kommunen att det inte går att redogöra för vilka konsekvenser som ett genomförande av planen kommer att få för Y, eftersom tanken med planen är att den ska vara så öppen och flexibel som möjligt för att kunna möjliggöra för många olika alternativa utvecklingsmöjligheter.

Till stöd för sin talan har S B bifogat PostNords allmänna kundvillkor.

Gnosjö kommun har anfört i huvudsak följande. Kommunen har en betydande frihet när det gäller planläggning av markens användning. Enligt 2 kap. 3 § 5 p. plan- och bygglagen (2010:900), PBL, ska planläggning främja bostadsbyggande och utveckling av bostadbeståndet, vilket man i aktuellt ärende gjort genom att planlägga ett centralt område för bostäder, handel, kontor och centrum. Plankartan redovisar tydligt områden för allmän plats och kvartermark, liksom områden för olika användning och områden för byggnationens omfattning. Planen uppfyller därmed kravet på tydlighet i 4 kap. 32 § PBL, och uppfyller även i övrigt kraven på redovisning i 4 kap. 30 – 33 §§ PBL.

I ett så centralt område är en kombination av markanvändningarna bostäder, kontor, handel och centrum fullt naturlig och måste kunna accepteras. Även om kommunen begränsat markanvändningen till bara centrumverksamhet eller handel så står det inte klart exakt vilken typ av verksamhet som skulle inrymmas. Det är inte rimligt att det måste finnas ett specifikt projekt som ändå kanske inte blir av, för att en detaljplan ska kunna tas fram. Har man inga exploitörer som står på kö för att få bygga är det oerhört viktigt för kommunen att ha en beredskap med planlagd mark när en exploitör väl är intresserad. Kommunen har gjort en rimlig avvägning mellan de allmänna och de enskilda intressena.

Den befintliga detaljplanen tillåter småindustri, vilket är en olämplig verksamhet på platsen. Det är naturligt att fastigheter i centrum innehåller olika typer av markanvändning och en mix av markanvändningar utgör inte något problem i kommunens mest centrala del. De olägenheter som eventuellt kan uppstå för de boende

på fastigheten Y är mindre än vad som tillåts enligt gällande detaljplan. I bedömningen måste beaktas att Y ligger i ett mycket centralt läge i Gnosjö, där man som boende får räkna med förtätningar.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Frågan om rättegångsfel i mark- och miljödomstolen

Av handlingarna i målet framgår att mark- och miljödomstolen den 13 januari 2016 skickade en underrättelse till S B, där han fick tillfälle att senast den 3 februari 2016 yttra sig över kommunens överklagande. Underrättelsen delgavs inte S B. Något yttrande kom inte in till mark- och miljödomstolen. Mark- och miljödomstolen biföll i domen den 17 februari 2016 kommunens överklagande. S B har till Mark- och miljööverdomstolen anfört att han aldrig fick del av mark- och miljödomstolens underrättelse. Skäl saknas att ifrågasätta denna uppgift.

Enligt 15 § lagen (1996:242) om domstolsärenden (ÄL) ska, om det i ärendet finns en motpart, domstolen ge denne tillfälle att svara inom en viss tid. Undantag härifrån kan bl.a. göras om det saknas anledning att anta att ärendet till någon del kommer att avgöras till motpartens nackdel. Vidare får, enligt 22 § ÄL, ett ärende inte avgöras utan att den som är part har fått kännedom om en uppgift som har tillförts ärendet genom någon annan än parten och har fått tillfälle att yttra sig över uppgiften. Även i denna paragraf finns möjlighet till undantag, bl.a. om avgörandet inte går parten emot, om uppgiften saknar betydelse eller om det av någon annan anledning är uppenbart obehövt att parten får kännedom om uppgiften.

I 46 § ÄL stadgas att, om domstolen ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, detta får ske genom delgivning. Delgivning ska användas, om det är särskilt föreskrivet eller om det med hänsyn till syftet med bestämmelsen om underrättelse framgår att delgivning bör ske, men bör i övrigt tillgripas bara om det behövs med hänsyn till omständigheterna.

Av förarbetena framgår att i de situationer där delgivning inte uttryckligen är föreskriven bör avgörande för om delgivning bör ske eller ej vara hur viktigt domstolen bedömer det vara att ha ett bevis för att meddelandet verkligen har kommit fram till adressaten. Ett sådant bevis kan vara viktigt för domstolens planering; domstolen behöver normalt veta om ett vittne har fått del av kallelsen för att bedöma om huvudförhandlingen kommer att kunna hållas eller inte. I andra situationer är det fråga om att domstolen inte får eller bör vidta några ingripande åtgärder mot någon som inte delgivits och därigenom på ett betryggande sätt beretts möjlighet att tillvarata sina rättigheter. Om ett föreläggande att yttra sig innehåller eller åtföljs av något material som är nytt för mottagaren och om saken kan komma att avgöras utan att denne yttrat sig är det oftast inte möjligt att avstå från delgivning (se prop. 1990/91:11 s. 52 ff.).

Beträffande sådan kommunikering som avses i 15 och 22 §§ ÄL finns inga särskilda föreskrifter om att delgivning ska användas, varför det således inte finns något absolut krav på delgivning. Mot bakgrund av syftet med bestämmelserna och ovan citerade förarbetsuttalanden borde emellertid mark- och miljödomstolen, innan målet slutligen avgjordes, ha delgett S B underrättelsen i vilken han gavs tillfälle att yttra sig över Gnosjö kommuns överklagande. Genom att underlåta detta har domstolens handläggning innefattat ett rättegångsfel.

Det saknas bestämmelser i ÄL om när ett rättegångsfel ska föranleda att en högre domstol återförvisar målet till lägre instans. Enligt förarbetena till nämnda lag bör dock motsvarande bestämmelser i rättegångsbalken kunna tillämpas analogt (jfr prop. 1995/96:115 s. 122).

Enligt 50 kap. 28 § rättegångsbalken får hovrätten undanröja tingsrättens dom på grund av rättegångsfel endast om felet kan antas ha inverkat på målets utgång och inte utan väsentlig olägenhet kan avhjälpas i hovrätten. S B har i Mark- och miljööverdomstolen beretts tillfälle att utveckla och slutföra sin talan. Det rättegångsfel som har förekommit i mark- och miljödomstolen har således avhjälpats. Det finns därför inte skäl att återförvisa målet (jfr Högsta domstolens beslut den 24 februari 2016 i mål nr Ö 3300-15).

*Frågan om antagande av detaljplan för centrumutveckling, fastigheterna X
m.fl. i Gnosjö kommun*

Enligt 4 kap. 32 § andra stycket PBL ska den avsedda regleringen av bebyggelsen, byggnadsverk och miljön i övrigt tydligt framgå av planen. Detta s.k. tydlighetskrav motiveras av att allmänhetens intresse för och möjligheter till delaktighet i planärenden i stor utsträckning är beroende av handlingarnas utförande och informationens innehåll. Detaljplanen måste därför utformas på ett sådant sätt att medborgarinflytandet verkligen kan få en reell innebörd (prop. 1985/86:1 s. 166).

Kravet på tydlighet när det gäller hur planen reglerar miljön innebär att en planbestämmelse ska vara tolkningsbar vid bygglovprövning eller andra åtgärder i samband med genomförandet av detaljplanen. Hur omfattande regleringen i en detaljplan bör vara beror bl.a. på vad man vill uppnå med planen, förhållanden inom planområdet och i dess omgivning m.m. Regleringens omfattning bör inte vara större och detaljeringsgraden inte högre än vad som behövs i varje enskilt fall. Kommunen kan inom en viss ram välja vilka frågor man önskar lösa på detaljplanestadiet och vilka man anser böra hållas öppna för ställningstagande i samband med prövningen av lov. Denna valfrihet är viktig eftersom kunskapen om de projekt som detaljplanen ska reglera varierar beroende på arten av den planerade markanvändningen och hur nära förestående ett genomförande är (a. prop. s. 154 f.).

Kommunen har således en viss frihet vad gäller planens detaljeringsgrad. Att en detaljplan har en förhållandevis låg detaljeringsgrad behöver därför inte innebära att tydlighetskravet trätts för när. Mark- och miljööverdomstolen instämmer i mark- och miljödomstolens bedömning att kommunen har hållit sig inom de ramar som de formella kraven på redovisning i 4 kap. 30 – 33 §§ PBL uppställer. Det förhållande att planbeskrivningen innehåller två olika skisser som visar på möjliga utbyggnadsalternativ medför inte att planen därmed inte skulle uppfylla kraven på tydlighet.

I 13 kap. 2 § 8 PBL stadgas att ett beslut inte får överklagas i den del det avser en fråga som redan är avgjord genom en detaljplan. Denna bestämmelse får till följd att en bygglovsprövning med stöd av en detaljplan som den nu aktuella blir mer omfattande, eftersom flertalet frågor inte avgjorts genom planen. När detaljplanen, såsom i detta fall, inte reglerar exempelvis byggrätt eller exploateringsgrad innebär det att den tillåtna omfattningen av bebyggelsen istället får bedömas utifrån bestämmelserna om bl.a. anpassning till omgivningen och betydande olägenheter i 2 kap. 6 respektive 2 kap. 9 §§ PBL vid en kommande bygglovsprövning (se Mark- och miljööverdomstolens dom den 6 maj 2015 i mål nr P 9601-14).

Det har inte framkommit att de frågor som regleras i den aktuella detaljplanen skulle medföra betydande olägenhet för de boende. Inte heller i övrigt har det framkommit skäl att upphäva detaljplanen. Överklagandet ska därför avslås och mark- och miljödomstolens dom fastställas.

Frågan om rättegångskostnader

Det saknas möjligheter att i mål som det aktuella få ersättning för rättegångskostnader. Yrkandet härom ska följaktligen avslås.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Anna Tiberg och Gösta Ihrfelt, referent, tekniska rådet Carl-Gustaf Hagander och tf. hovrättsassessorn Marie Eiderbrant.

Föredragande har varit Vilma Herlin.

VÄXJÖ TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen
Enhet 3:5

DOM
2016-02-17
meddelad i
Växjö

Mål nr P 4161-15

KLAGANDE

Gnosjö kommun

MOTPART

S B

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsens i Jönköpings län beslut den 23 oktober 2015 i ärende nr 403-5182-2015, se bilaga 1

SAKEN

Detaljplan för centrumutveckling, fastigheterna X och Y i Gnosjö kommun

---

DOMSLUT

1. Mark- och miljödomstolen avslår yrkandet om syn.
  2. Mark- och miljödomstolen bifaller överklagandet, upphäver beslutet av länsstyrelsen i Jönköpings län, samt fastställer Gnosjö kommuns beslut om antagande av detaljplan.
-

BAKGRUND

Kommunfullmäktige i Gnosjö kommun beslöt den 25 juni 2015 att anta detaljplan för fastigheten X m.fl. (Åkeritomten).

S B (Y), överklagade beslutet till Länsstyrelsen i Jönköpings län. Motiven finns refererade i länsstyrelsens beslut. Länsstyrelsen biföll överklagandet den 29 september 2015 och upphävde kommunfullmäktiges beslut.

YRKANDEN M.M.

Gnosjö kommun har överklagat länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen. De yrkar, att mark- och miljödomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut och fastställa planen. De anför i korthet följande.

Med hänvisning till 1 kap. 2 § PBL, 2 kap. 2 och 3 §§ PBL, 4 kap. 36 § PBL finner kommunen att man tagit tillräcklig hänsyn till befintliga förutsättningar och genom att ha anlagt en byggnadsfri zon runt befintlig bostadsfastighet, i synnerhet gjort det till Y.

De vidhåller ambitionen från planprogrammet att i ett så centralt område kombinera markanvändning som bostäder, kontor, handel eller centrum. De finner detta betydligt lämpligare än den befintliga detaljplanens tillåtande av småindustri. Man har till skillnad från länsstyrelsen gjort en rimlig bedömning av mellan de allmänna och enskilda intressena enligt 2 kap. 2 § PBL, då det allmänna intresset att bebygga ett centralt område väger tyngre än det enskilda att motsätta sig det.

De förutsätter att fastigheter i centrum kan innehålla olika verksamheter och olika typer av markanvändning. Att inte kunna planlägga en så central tomt omöjliggör utvecklingen av centrum i Gnosjö, där det nu finns en stor grusöken. Detta planområde är det viktigaste för att kunna få igång en centrumutveckling.

Att genomförandet av planen leder till påtagliga förändringar och eventuellt vissa störningar för boende på Y, är uppenbart men ligger inom vad man får anses tåla med hänsyn till det centrala läget. Vidare har detaljplanen tagit hänsyn till

fastigheten genom en byggnadsfri zon på 6 meter runt om den. Kommunen anser därför att boendemiljön även efter ett genomförande kommer att vara godtagbar och inte leda till betydande olägenheter enligt 2 kap. 9 § PBL. Då måste hänsyn tas till läget och områdets karaktär vilket bör leda till att toleransnivån måste vara något högre i vissa fall.

Fastighetsägarens klagan måste tolkas som att det bara är typen av verksamheter han klagar på, då han ställer sig positiv till bostadsbyggande. Hade kommunen begränsat användningen till bara centrumverksamhet eller handel hade det ändå varit oklart exakt vilka typer av verksamhet som kunde etableras.

Den angivna markanvändningen bostäder, handel, kontor och centrum är självklar att acceptera i ett så centralt läge. De exakta konsekvenserna är ändå oklara då olika exploitörer kan leda till olika projekt. Det är orimligt att det måste finnas ett specifikt projekt, som kanske inte blir av, för att man ska kunna tas fram. Enligt 4 kap. 32 § PBL, ska den avsedda regleringen tydligt framgå av planen. Tanken med planen är att skapa en öppen och flexibel plan och därför är det svårt att visa på regleringen av miljön och bebyggelsen. Två exempel har dock redovisats.

I en liten kommun som Gnosjö finns det få byggherrar och kommunen måste ta fram flexibla planer som inte leder till omfattande planavvikelser den dag de realiserar. Kommunen finner här att man gjort en rimlig bedömning mellan allmänna och enskilda intressen, särskilt med hänsyn till PBLs betoning av bostadsbyggande i 2 kap. 3 § 5 p.

Kommunen begär syn av området.

S B har beretts tillfälle att yttra sig över överklagandet, men han har inte hörts av.

DOMSKÄL

Med hänsyn till det i målet bifogade materialet bedömer domstolen att målet i enlighet med 12 § lagen (1996:242) om domstolsärenden är så utrett som dess beskaffenhet kräver. Domstolen bedömer att det inte behövs någon syn på stället i enlighet med 3 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar. Yrkandet om syn ska därför avslås.

Tillämpliga bestämmelser framgår av det överklagade beslutet.

Detaljplanen omfattar ett område i centrala Gnosjö, för vilket ska tillåtas centrumverksamhet, handel, bostäder och kontor i upp till tre våningar, utan angivande av en maximal byggnadshöjd och med förhållandevis tillåtande byggrätt. I två ”skisser” har olika exploateringsalternativ, ett med huvudsakligen en gles och gatuorienterad flerfamiljshusbebyggelse, ett med främst en samlad byggnad för handel omgiven av parkeringar, redovisats.

Syftet med planen är att möjliggöra en centrumutveckling genom att till bostäder, handel, kontor och centrumverksamhet, omvandla mark som tidigare avsatts för bostäder och småindustriverksamhet. Syftet sägs också vara att ”på så sätt kunna skapa ett attraktivare centrum”.

Domstolen finner att frågan i målet är hur noggrann och ensartad en detaljplan ska vara för att anses kunna vara acceptabel utan riskera att leda till för omgivningen oförutsedda konsekvenser eller bryta mot kraven på tydlighet i 4 kap. 30 – 33 §§ PBL.

Det kan konstateras att praxis för stads- och detaljplaners noggrannhet och detaljriktighet vad gäller regleringen av bebyggelse har varierat under tid och även inom perioder med huvudsakligen samma lagstiftning. I fackdebatten, liksom i den politiska diskussionen, har argumentationen mellan fördelar av större flexibilitet liksom fördelar av ökad styrning och tydligare konsekvensbedömningar varierat. Medan utgångspunkterna för de senare årens lagändringar varit ett påstått problem med plansystemets rigiditet och låsningen av äldre detaljplaner, finns också

exempel på att man betonat behovet av tydlighet både vad gäller markanvändning och verksamhet.

Mark- och miljööverdomstolen (MÖD) prövade i ett mål, P 10275-12 från den 9 oktober 2012, frågan om tydlighetskravet som ställdes i 5 kap. 9 § i den äldre plan- och bygglagen (1987:10), motsvarande 4 kap. 30 - 33 §§ i nuvarande plan- och bygglagen (2010:900). Det handlade om att bebygga delar av en golfbana med bostäder inom anläggningen.

MÖD konstaterade inledningsvis att en eventuellt bristande hänsyn till befintliga äganderätts- och fastighetsförhållanden, liksom att bostäderna och den trafik de alstrade skulle innebära en betydande miljöpåverkan, inte utgjorde skäl för att upphäva planen. Inte heller ett ifrågasättande av lämpligheten i lokalisering av bostäder skulle utgöra skäl för att upphäva planen, då man vid denna bedömning tog särskilt i beaktande den kommunala angelägenheten att planlägga användningen av mark- och vatten, samt tillmätte stor vikt vid kommunens lämplighetsbedömning.

Den fråga som därefter prövades var tydligheten enligt 5 kap. 9 § ÄPBL. MÖD konstaterade att ” tydlighetskravet är en av flera bestämmelser som ska skapa förutsättningar för en ökad delaktighet i planprocessen för allmänhet, sakägare och förtroendevalda. Detta ställer naturligtvis krav bl.a. på att planhandlingarna utformas så att denna bevakning utan svårighet kan klaras av de berörda. [...] Kravet på tydlighet när det gäller hur planen reglerar miljön innebär att en planbestämmelse ska vara tolkningsbar vid bygglovprövning eller andra åtgärder i samband med genomförandet av detaljplanen.”

MÖD fann dock att planen, som enligt beskrivningen skulle möjliggöra ett 60-tal villatomter, skulle innehålla en lokalgata, samt förutsatte skapandet av gemensamhetsanläggningar och allmän platsmark, på den rättsligt bindande plankartan inte visade på lokaliseringen eller avgränsningen av något av det uppräknade. Det fanns bara begränsade illustrationer som beskrev allmän plats och gemensamhetsanläggningar. MÖD konstaterade därför att utformningen av

planförslaget inte i tillräcklig omfattning uppfyllde de obligatoriska krav på reglering av markanvändningen inom planområdet som föreskrevs i lagen.

Utifrån detta exempel finner mark- och miljödomstolen att kommunen i detta mål angivit nödvändiga avgränsningar för de bestämmelser man väljer att införa i planen, liksom den grundläggande uppdelningen i allmän plats och kvartersmark. Inom planområdet anges användning och byggnationens begränsning genom våningsbestämmelser inom angivna områden, främst följande befintliga kvarter. I jämförelse med planen i MÖD:s dom är här områden för allmän plats och kvartersmark, liksom områden för olika användning och områden för byggnationens omfattning formellt angivna och framgår tydligt av plankartan. Tydligheten på den avsedda regleringen uppfyller därmed kravet i 4 kap. 32 § PBL.

Man kan möjligtvis ifrågasätta att detaljplanen inte innehåller några angivelser om exploateringsgrad eller begränsning av byggrätter, något som kan skapa problem vid genomförandet om området delats upp i mindre enheter. Det får förutsättas att kommunen är medveten om detta och har vägt det mot osäkerheten vad gäller utformning av centrumbebyggelse i mindre orter i framtiden.

Det som också kan anses kontroversiellt är att detaljplanen anger ett antal verksamheter som i princip alla ryms inom den mer samlande beteckningen ”centrumbebyggelse”. Detta strider inte med lagstiftningen och måste ses som överensstämmande med modernt stadsbyggande, då en samlad bebyggelse med blandade verksamheter ofta förs fram som en förutsättning för lyckade centrumutvecklingar. Med tanke på detaljplanens syfte, att möjliggöra en kommande exploatering och eventuell förtätning av ortens centrum i ett läge när en faktisk exploatör inte är känd eller ett reellt byggbehov inte finns, kan inte anses bryta mot lagstiftningens avsikt med detaljplaneinstrumentet, mot kravet på tydlighet i 4 kap. 30 § PBL, eller mot kommunens ansvar enligt 1 kap. 2 § PBL.

Domstolen finner vidare att detaljplanen uppfyller de formella kraven på redovisning i 4 kap. 30 - 33 §§ PBL, även vad gäller de åtgärder som behövs för att planen ska kunna genomföras och vilka konsekvenser den leder till.

De medföljande, icke bindande, illustrationerna är uppenbart motstridiga då de visar tydligt på de olika konsekvenser som kommunens valda ”flexibilitet” kan leda till. Att det är fråga om just illustrationer och att även ytterligare andra lösningar är möjliga, är också noga angivet i planbeskrivningen i enlighet med planens angivna syften. Att en detaljplan kan innebära denna flexibilitet är inte ovanligt och medför inte självklart en bristande förutsägbarhet då eventuella byggnationer även måste prövas genom bygglov då bland annat frågan om hälsa och olägenheter måste prövas trots en i plan given byggrätt.

Mark- och miljödomstolen finner att detaljplanens konsekvenser för fastigheten Y främst innebär en ökad byggrätt som dock inte behöver utnyttjas om fastighetsägaren så finner vara lämpligt. Den befintliga byggnationen och verksamheten är därmed säkerställd. Domstolen finner inte att den möjliga byggnationen på angränsande fastigheter medför en sådan påtaglig skada för omgivningen som avses i 2 kap. 9 § PBL, att detaljplanen måste upphävas.

Med hänvisning till ovanstående upphäver mark- och miljödomstolen beslutet av länsstyrelsen i Jönköpings län, samt fastställer Gnosjö kommuns beslut om antagande av detaljplan. Överklagandet ska därför bifallas.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV427)

Överklagande senast den 9 mars 2015.

Anders Enroth

Mårten Dunér

I domstolens avgörande har deltagit rådmannen Anders Enroth, ordförande, och tekniska rådet Mårten Dunér. Målet har handlagts av beredningsjuristen Helena Lagstrand.